

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 482/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], právne zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Furčákom, Námestie Sv. Egídia 44, Poprad, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžfk 38/2017 z 30. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžfk 38/2017 z 30. mája 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Daňový úrad Prešov, pobočka Poprad (ďalej len „daňový úrad“) rozhodnutím č. 1568048/2015 z 20. októbra 2015 (ďalej len „rozhodnutie daňového úradu“) určil sťažovateľovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie december 2010 v sume 14 809,24 €.

Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu daňového úradu odvolanie. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) rozhodnutím č. 106999/2016 z 2. februára 2016 (ďalej len „rozhodnutie finančného riaditeľstva“) rozhodnutie daňového úradu potvrdilo.

3. Sťažovateľ proti rozhodnutiu finančného riaditeľstva podal na Krajskom súde v Prešove (ďalej len „krajský súd“) žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia finančného riaditeľstva. Krajský súd žalobu rozsudkom sp. zn. 5 S 8/2016 z 25. januára 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zamietol.

Sťažovateľ podal na najvyššom súde kasačnú sťažnosť, o ktorej najvyšší súd rozsudkom rozhodol tak, že ju zamietol.

4. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: *„Máme za to, že druhostupňový a pred ním tiež prvostupňový orgán, bez preukázania nesprávnosti dôkazných prostriedkov predložených žalobcom, všetky skutočnosti svedčiace v prospech žalobcu odmietli a dospeli k nesprávnym právnym zisteniam, že žalobca nepreukázal opodstatnenosť uplatneného odpočítania dane, nepredložil relevantné dôkazy, na ktoré bol vyzvaný správcou dane, nepreukázal reálnosť dodania stavebných a stolárskych prác v priestoroch budovy [REDAKOVANÉ], stavebných a stolárskych prác v interiéri reštaurácie [REDAKOVANÉ], reálnosť vykonania prác na sociálnych zariadeniach WC muži a WC ženy v Country reštaurácii, reálnosť prevedenia prác v herni na Tatranskom námestí, reálnosť dodania reklamných letákov, ani reálnosť dodania správcovskej činnosti v budove [REDAKOVANÉ].“*

Žalobca v priebehu výkonu daňovej kontroly predložil bezchybné doklady o dodaní stavebných a stolárskych prác, ktoré sú dostatočnými dôkazmi, že obchodné transakcie boli uskutočnené tak, ako boli žalobcom deklarované. Reálnosť zdaniteľného plnenia preukázal

žalobca, a to predovšetkým vzhľadom k tomu, že predmetom zdaniteľného plnenia boli najmä stavebné práce uskutočnené v prospech daňového subjektu, aj v rámci obhliadky samotných priestorov, ktorú vykonali zamestnanci správcu dane, a to v čase, keď boli vyššie uvádzané stavebné práce aj možné objektívne zistiť.

K obhliadke samotných priestorov žalobca uvádza, že má za to, že tento dôkaz, nakoľko predmetom zdaniteľného obchodu bolo dodanie stavebných prác, bol v danom prípade kľúčovým pre preukázanie reálnosti zdaniteľného obchodu, no zo strany prvostupňového orgánu došlo k jeho účelnému zámernému zmareniu, nakoľko prvostupňový orgán, najprv poprel vykonanie tohto dôkazu (tvrdiac, že zamestnanci správcu dane sa boli v priestoroch iba naobedovať) a následne opätovnú ohliadku priestorov uskutočnil až 28.09.2015. t. j. 5 rokov po uskutočnení stavebných prác. kedy dospel k záveru, že vzhľadom na odstup času, kedy priestory boli dané do nájmu už viacerým podnájomcov, ktorí priestory rekonštruovali, nebolo možné objektívne zistiť rozsah stavebných prác.“

5. Porušenie základných práv sťažovateľ odôvodnil najmä takto: „Dôkazy preukazujúce vykonanie obchodných transakcií súd nebral do úvahy a svoje rozhodnutie založil na domnienkach, pričom v rozhodnutí nezistil žiadnu nesprávnosť v žalobcom predložených dokladoch, ktoré preukazujú vykonanie obchodných transakcií. Súd nesprávne posúdili rozloženie dôkazného bremena, keď ho v celom rozsahu určili žalobcovi ako daňovému subjektu...

... nedostatočným odôvodnením rozsudku Najvyššieho súdu SR... ako aj konaním prvostupňového súdu, ktorý podľa žalobcu pri získavaní dôkazov ako aj pri jeho hodnotí konal v rozpore s ustanoveniami zákona č. 563/2009 o správe daní, bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“

6. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:
„1. Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. mája 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 3Sžfk/38/2017 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. mája 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 3Sžfk/38/2017 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

7. Najvyšší súd skúmal rozsudok krajského súdu z hľadiska posúdenia toho, či vec bola správne právne posúdená z dôvodov uvedených sťažovateľom v kasačnej sťažnosti. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol: «Správca dane za účelom preverenia opodstatnenosti nároku žalobcu na odpočet DPH vykonal u žalobcu v súlade s ust. § 15 zákona o správe daní daňovú kontrolu. Daňová kontrola, ktorej predmetom bola daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január až december 2010 začala dňa 12. 10. 2011 a bola ukončená dňom prerokovania protokolu o výsledku zistenia z daňovej kontroly dňa 19. 09. 2012, teda v zákonom určenej lehote.

Kasačný súd sa oboznámil so Zmluvou o dielo uzavretou sťažovateľom s dodávateľom prác spoločnosťou [REDAKOVANÉ] dňa 1. 7. 2010, predmetom ktorej bolo dodanie stavebných prác... V zmysle sporných faktúr práce vykonané v „Herňa, [REDAKOVANÉ]“ boli vykonané dňa 01. 12. 2010, oprava interiéru v [REDAKOVANÉ] mala byť vyhotovená dňa 14. 12. 2010, práce na WC muži a ženy v Country reštaurácii mali byť realizované dňa 16. 12. 2010.

Správca dane vykonal rozsiahle zisťovanie, výsledky ktorého spochybnili skutočnú realizáciu prác vyúčtovaných spornými faktúrami. Vykonaným šetrením nebolo preukázané, kto skutočne realizoval dohodnuté práce, ich dodávateľ nemal žiadnych zamestnancov a tento nevedel označiť subjekty, ktoré dohodnuté dielo vykonali. K spochybneniu dodávky rekonštrukčných prác v priestore [REDAKOVANÉ] prispeli výpovede zamestnancov predmetnej prevádzky, ktorú mal od 09. 08. 2010 v prenájme [REDAKOVANÉ], podľa ktorých sa v období august až december 2010 v predmetných priestoroch žiadne práce, okrem tých, ktoré si zrealizoval sám prenajímateľ, nevykonávali. Z výpovede [REDAKOVANÉ] zo dňa 17. 06. 2015 vyplýva, že text čestného prehlásenia zo dňa 30. 10. 2012 osobne nepísal, bolo spísané sťažovateľom, ktorý mu ho dal podpísať. Podľa neho boli práce vykonávané v priebehu roka 2009. V priestore „Herňa, [REDAKOVANÉ]“ boli podľa vyjadrenia [REDAKOVANÉ] vykonávané práce - kazetový strop, maľovanie. Tieto mali byť dodané dňa 01. 12. 2010, v deň, kedy došlo k uzavretiu kúpnopredajnej zmluvy medzi sťažovateľom

a spoločnosťou [REDAKOVANÉ] z vyjadrení ktorej nevyplýva, že by v tomto termíne došlo k realizácii a odovzdaniu rekonštrukčných prác. Sťažovateľ vierohodným spôsobom nepreukázal realizáciu dodania ďalších služieb (sprostredkovateľská činnosť, distribúcia letákov) deklarovanych predloženými, spochybnenými faktúrami. Dodávateľ nevedel preukázať, komu zadal výrobu letákov, akým spôsobom došlo k odsúhlaseniu návrhu tlače, ani to, že boli distribuované v obchodných centrách, tak ako to tvrdil bývalý konateľ dodávateľa [REDAKOVANÉ]. Odkázal na dokumentáciu a účtovníctvo dodávateľskej firmy [REDAKOVANÉ], ktorá nie je kontaktná, jej sídlo je fiktívne a súčasným konateľom je občan Maďarskej republiky. Bývalý konateľ dodávateľa nevedel označiť osoby, ktoré vykonávali odborné, servisné práce súvisiace s realizáciou dodávky na základe Zmluvy o technickom zabezpečení, týkajúcich sa nehnuteľnosti [REDAKOVANÉ]. Nedokázal teda preukázať, kto je zodpovednou osobou s potrebnou odbornou kvalifikáciou, ktorá mala vykonať odborné technické práce súvisiace s revíziou a inou odbornou činnosťou v predmetnej nehnuteľnosti. Bývalý konateľ dodávateľa ani sťažovateľ zároveň nepreukázali, akým spôsobom došlo k nákupu, odsúhlaseniu typu zabudovaného vybavenia (sanitárna keramika, interiérové dvere, zrkadlo, dlaždice, svietidlá, časti vzduchotechniky), s kým komunikovali o vzhľade, type a kvalite zabudovaného vybavenia, jeho dodávateľovi (výrobcovi) v zmysle zmluvy o dielo tak, aby toto vyhovovalo požiadavkám objednávateľa.

Správca dane vo svojom rozhodnutí podrobne a logicky popísal, v čom vidí nedôveryhodnosť formálnych dokladov a prezentovaných tvrdení sťažovateľa a jeho obchodného partnera. Sťažovateľovi sa v daňovom konaní nepodarilo odstrániť dôvodné pochybnosti správcu dane o poskytnutí reálneho plnenia zdaniteľným subjektom, nenavrhol v rámci daňovej kontroly vykonať dôkaz, ktorý by vzniknuté pochybnosti odstránil. Pochybnosti neboli odstránené ani v dokazovaní realizovanom v priebehu roka 2015, na základe pokynov súdu.

Zásada objektívnej pravdy, ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukážu a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností.

V okamihu, kedy správca dane spochybni dôveryhodnosť údajov v daňovom priznaní musí daňový subjekt v daňovom konaní preukázať, že k realizácii plnenia skutočne došlo

tak, ako deklaruje. Už samotné zistenie skutočnosti, že dodávateľ nemá personálne a materiálne možnosti na realizáciu dodávky, pohyb finančných prostriedkov nie je odzrkadlený v jeho daňových výstupoch a účtoch, jednoznačne spochybňuje vierohodnosť tvrdení žalobcu o reálnosti jeho dodávok. Taký to spôsob vedenia dokazovania žalovaným vychádza v tomto štádiu daňového konania z toho, že na strane žalobcu v postavení daňového subjektu nastupuje procesná povinnosť obnoviť dôveryhodnosť spochybnenej transakcie, lebo žalobca je zaťažený dôkazným bremenom preukázať všetky skutočnosti, ktoré povinne uvádza v priznaní.

Podmienky uvedené v... zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť, keďže to zákon neustanovuje, ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani pri dobromyseľnosti platiteľa prijímajúceho zdaniteľné plnenie.

Kasačný súd s poukazom na § 29 ods. 8 zákona o správe daní opätovne pripomína, že dôkazné bremeno preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia leží predovšetkým na daňovom subjekte, pričom nemožno opomenúť, že cieľom uznaným a podporovaným šiestou smernicou Rady Európskej únie o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty je boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadom zneužívania (pozri najmä rozsudky z 29. apríla 2004. Gemeente Leusden a Holin Group, C-487/01 a C-7/02, Zb. s- I-5337, bod 76, ako aj z 21. februára 2006. Halifax, a i., C-255/02, Zb. s. I. 1609. bod 71).

V tomto smere preto dôkazná povinnosť v daňovom konaní jednoznačne spočívala na daňovom subjekte - sťažovateľovi, ktorému daňové orgány poskytli dostatok priestoru, aby svoje tvrdenia a dôvodnosť odpočtu DPH i dostatočným a vierohodným spôsobom preukázal, (nielen formálnymi dokladmi). Sťažovateľ v daňovom konaní neobjasnil ako prebiehala komunikácia medzi ním a dodávateľom prác, akým spôsobom došlo k špecifikácii požiadaviek súvisiacich s požadovanými prácami, odsúhlaseniu druhu, typu a hodnoty použitých materiálov a zariadení, ktoré mali vplyv na cenu dodávky. Nezodpovedá totiž zásadám obvyklého konania podnikateľa, ak sa tento zmluvne zaviazal uhradiť nešpecifikovanú cenu za dielo len na základe vyúčtovania dodávateľa, bez preukázania nákladov za zabudovaný materiál, bez toho, aby sa so zhotoviteľom vopred dohodol aké zariadenie a v akom cenovom rozsahu a akej kvalite môže byť použité. Sťažovateľ teda ani v doplnenom dokazovaní nepreukázal, že vynaložil a prijal všetky

rozumné opatrenia s odbornou starostlivosťou vyplývajúcou z jeho podnikateľskej činnosti, aby zabránil tomu, že reálne uskutočnenie obchodu, čo do osoby dodávateľa, nebude spochybnené, tak ako mu to uložil Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí vo veci.

Záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o DPH. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobcom predloženým daňovým dokladom, predovšetkým vo svetle kontrolných zistení v rámci konkrétneho obchodného kontraktu, absentuje bez pochybností preukázané dodanie, čo oprávnene vzbudzuje dosiaľ neodstránené pochybnosti o uskutočnení deklarovaných zdaniteľných plnení, na základe ktorých si žalobca uplatnil právo na odpočet, ako i o vierohodnosti účtovnej evidencie žalobcu (§ 29 ods. 8 zákona o správe daní).

K námietke sťažovateľa, že krajský súd nekonal v zmysle právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/1/2011 kasačný súd uvádza, že závery vyjadrené v uvedenom rozhodnutí vychádzali z iných skutkových zistení, týkali sa iných subjektov, jednalo sa o dodávky tovaru preukázateľne dodaného platiteľom DPH a nie je možné ich aplikovať na daný prípad.»

III.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

12. Sťažnosť v časti smerujúcej pre porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 386/2017, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou

ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. II. ÚS 386/2017, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

14. Ústavný súd poukazuje na to, že právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové z dôvodu, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci [hard core of public-authority prerogatives (porov. Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 – 31)]. Výnimku nachádza ESLP v daňových prípadoch tam, kde daňové konanie považuje za konanie trestné (ide o prípady, kde má uložená daňová povinnosť sankčný charakter – napr. vo forme sankčného navýšenia dane – porovnaj Jussila proti Fínsku, body 34 – 35). V posudzovanej veci správne orgány sťažovateľovi neuložili sankciu za porušenie právnej povinnosti, ale vyrubili mu daň, ktorú bol povinný platiť na základe platných právnych predpisov. Nedošlo teda k uloženiu sankcie preventívno-represívneho charakteru, v dôsledku čoho nie je naplnená požiadavka druhého z troch tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie ako konanie trestného charakteru a konštatovať aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru (Engel a ďalší proti Holandsku, rozsudok pléna ESLP z 8. 6. 1976, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72, bod 82). Ústavný súd teda dospel k záveru o neaplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru v danej veci, a preto aj túto časť ústavnej sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú. (m. m. II. ÚS 245/2018, II. ÚS 181/2017).

15. Sťažovateľ namieta nesprávne skutkové a právne závery daňového úradu, finančného riaditeľstva a všeobecných súdov. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza: „*Dôkazy preukazujúce vykonanie obchodných transakcií súd nebral do úvahy a svoje rozhodnutie založil na domnienkach, pričom v rozhodnutí nezistil žiadnu nesprávnosť v žalobcom predložených dokladoch, ktoré preukazujú vykonanie obchodných transakcií. Súd nesprávne posúdili rozloženie dôkazného bremena, keď ho v celom rozsahu určili žalobcovi ako daňovému subjektu...*“

16. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (m. m. II. ÚS 478/2015, II. ÚS 88/01). Všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. II. ÚS 386/2017, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Inak povedané, povinnosť všeobecného súdu v rámci riadneho procesného postupu zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v ním rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochrany účastníkov konania pred svojvôľou súdu.

17. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné všeobecne záväzné právne predpisy v súlade s ich znením, obsahom i duchom. Závery najvyššieho súdu obsiahnuté v napadnutom rozsudku je následne potrebné považovať za výraz autonómneho rozhodovania najvyššieho súdu. Postup najvyššieho súdu a napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sú ústavne konformné, a nie svojvoľné (arbitrárne) alebo ústavne neudržateľné pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.

Z pohľadu ústavného súdu sa javí ako podstatné, že formulácia rozhodujúcich námietok sťažovateľa sa nesie vo všeobecnej rovine. Sťažovateľ napríklad konkrétne

poukazuje na dôkazy, ktoré podľa jeho názoru neboli správnymi orgánmi a všeobecnými súdmi vzaté do úvahy, resp. boli nesprávne právne posúdené, a pritom nijako neuvádza, aké konkrétne skutočnosti či okolnosti vyplývajúce z označených dôkazov neboli pri rozhodovaní vzaté do úvahy, resp. v čom spočíva ich nesprávne právne posúdenie.

Za uvedeného stavu treba argumentáciu sťažovateľa považovať za príliš všeobecnú, teda za takú, ktorá neumožňuje konkrétne preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov. K tomu treba dodať, že nie je úlohou ústavného súdu „domýšľať si“, aké konkrétne skutočnosti a okolnosti mal sťažovateľ na mysli. Bolo totiž jeho úlohou v podanej sťažnosti tieto konkrétne uviesť a doložiť.

18. Na záver (a nad rámec sťažovateľových námietok) ústavný súd uvádza, že sa v nedávnej minulosti opakovane zaoberal problematikou nepriznania nadmerných odpočtov za zdaňovacie obdobie správcami dane a vyrubovania daňových povinností na DPH zo strany správcov dane, resp. v širšom daňovom konaní, jeho princípmi a požiadavkami na riadny prieskum rozhodnutí daňových orgánov v rámci správneho súdnictva (pozri II. ÚS 784/2015, II. ÚS 437/2016, II. ÚS 386/2017, II. ÚS 181/2017, mutatis mutandis II. ÚS 205/2015). Ústavný súd hodnotí, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku nijako nevybočil pri rozhodovaní veci sťažovateľa z medzí, ktoré podľa ústavného súdu (pozri v predchádzajúcej vete označené rozhodnutia) podmieňujú prieskum rozhodnutí daňových orgánov v rámci správneho súdnictva.

19. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2018